

[Ingmar Wagner.]

med de unges tarv. Vi har tidligere her i tinget foreslået særlige feriebestemmelser for de unge under 18 år, således at de blev bedre stillet end deres ældre kolleger ved at få 4 ugers ferie, og vi har stadig den opfattelse, at dette ville være det rigtigste. Det er da også almindelig kendt, at man i en række lande, bogstavelig talt i hele Europa, har en særskilt ferieordning for de unge under 18 år, så at de får længere ferie end deres ældre kolleger. En bedre ferielovgivning vil også være et skridt — omend kun et lille — på vejen frem mod at få flere unge beskæftiget. Det er et synspunkt, man må forvente vil blive forstået her, hvor alle i ord går ind for, at der skal flere unge ind på arbejdspladserne.

I samme ændringsforslag foreslår vi, at den frist på 1 måned, som læremesteren ifølge lovforslaget har til at give lærlingen besked om tidspunktet for ferien, ændres til, at man skal give lærlingen besked, 2 måneder inden han skal have ferie, og at mesteren, samtidig med at der tales ferie med lærlingen, skal tage hensyn til dennes ønsker.

Ændringsforslag nr. 4 til § 6 går ganske enkelt ud på, at prøvetiden for en lærling nedsættes fra 6 måneder til 3 måneder. Det er et synspunkt, som også lærlingebevægelsen gentagne gange har fremført. 3 måneder vil efter vor opfattelse være tilstrækkeligt for mesteren til at konstatere, hvorvidt en ung mand eller kvinde egner sig til det fag, som den pågældende har været så heldig at få læreplads i. Lærlingebevægelsen har gentagne gange påtalt, at der er arbejdsgivere, der til trods for, at de ikke ønsker at beholde en lærling, alligevel har beholdt denne i den 6 måneders prøvetid og benyttet ham til forefaldende arbejde, f. eks. som bud eller arbejdsdreng, fordi det har kunnet betale sig, og når så prøvetiden er udløbet, er lærlingen blevet opsagt. Vi stiller dette ændringsforslag om en nedsættelse af prøvetiden til 3 måneder, fordi vi mener, at dette misbrug bør høre op.

Det næste ændringsforslag burde det vel egentlig slet ikke være nødvendigt at stille i det herrens år 1956. Det er en urimelighed, at det er tilladt at lade 3 unge mennesker bo i eet værelse gennem deres uddannelses-tid. Jeg er helt klar over, at der vil ske

forbedringer ved den nye lov, og det er forhåbentlig også i meget få tilfælde, en sådan sammenhobning finder sted, men det er efter vor opfattelse urimeligt, at forbedringerne, når loven bliver gennemført, ikke også kommer til at gælde for de unge, som allerede arbejder under en lærekontrakt. Vi mener, det er nødvendigt at få gennemført med det samme for alle unge, at hver enkelt får eget værelse. Jeg tror ikke, det er nødvendigt at understrege, at det er umuligt at have noget egentligt privatliv for unge, som ikke har deres eget værelse. Det må være en ret for enhver ung ikke alene, som der står i lovforslaget, at have sit eget sengested, men også et værelse, som han eller hun kan ty til i sin fritid.

Den tilføjelse, som kommunisterne foreslår til § 9, stk. 2, har til formål at sikre, at lærlingene ikke bliver uretfærdigt behandlet. Der kan jo være tilfælde, hvor det er forkert, at en lærling afskediges på grund af længere tids sygdom. Der kunne eventuelt være tale om en ulykke på arbejdspladsen, der krævede et langvarigt sygeleje. Derfor stiller vi vort ændringsforslag nr. 6 om, at mesteren ikke uden først at have indhentet godkendelse fra det faglige udvalg kan afskedige en lærling på grund af sygdom.

I underændringsforslaget til ændringsforslag nr. 16 til § 9 i udvalgets betænkning foreslår vi kort, at ændringsforslaget udgår. Vi finder, at det er et urimeligt forslag, der ikke alene lugter af manglende tillid til de unge, men også efter min opfattelse er en art diskriminering af lægestanden. Der kan da ikke være tvivl om, at i sygdomstilfælde er det eneste rigtige, at lærlingen konsulterer sin egen læge. Det kan da ikke være mesterens opgave at bestemme, hvilken læge en lærling skal have, når det drejer sig om at udstede attester. Derfor afviser vi ændringsforslaget i betænkningen.

Ved første behandling af lærlingeforslaget kritiserede flere medlemmer § 10, der skulle være en beskyttelse for kvindelige lærlinge i tilfælde af graviditet. Jeg har den opfattelse, at hvor det er muligt uden at betyde en svækkelse af den gravide elevs eller lærlings arbejde, bør hun have lov til at arbejde længst muligt for at få sin uddannelse færdig. Jeg forstår fuldtud, at der måske i enkelte virksomheder kan være forhold, som umuliggør en sådan ung kvindes ar-